

maa komme til en Revision af den. Flertallet siger i sin Betænkning, at det maa- ske vilde have undladt at stille Ændringer, hvis det havde haft nogen Sikkerhed for, at man snart kunde komme til en Revision, men Ministeren erklærede under Forhandlingerne med Udvalget, at han mente, at Tiden i alt Fald foreløbig ikke var der; og rimeligvis vilde der gaa nogle Aar, inden man kom til en saadan Revision. Det er rimeligt, at man vil benytte en saa stor og saa ny Lov en Del Aar, inden man gaar til en virkelig Revision. Og tager man de 1 Etages Bygninger med, saa bør man ogsaa borttage den Urimelighed, at naar en Snedker arbejder paa et 2 Etages Hus eller i det hele taget paa en Bygning eller Byggeplads, saa er han forsikret, men kommer han til Skade paa et Værksted, er han ikke forsikret. Og er en Mand beskæftiget med Losning, har Arbejde hos en Mand, der driver Losning af Skibe som Erhverv, er han forsikret, men driver Arbejdsgiveren det tilfældigvis ikke som Erhverv, er Manden ikke forsikret. Der er mange andre lignende Forhold; det kan derfor ikke nytte at tage et enkelt Punkt frem og lade det andet ligge. Vilde Flertallet gøre noget i den Retning, saa maatte det tage hele Loven op til Revision og stille mange flere Ændringer. Men at bryde Lovens Principer paa et enkelt Punkt vil jeg bestemt fra- raade, hvorfor jeg ogsaa fraaraader det under Nr. 8 stillede Ændringsforslag.

Flertallets andet Ændringsforslag, Nr. 7 til § 17, gaar ud paa at gøre det til Pligt for Offentligheden at betale de Attester, som Arbejderforsikringsraadet kræver. Det er jo imidlertid ganske klart, at Arbejderforsikringsraadet i mange Tilfælde vil komme til at kræve Lægeattester, som i og for sig ere i Arbejdsgivernes og Arbejdernes Interesse. Det vil være over- ordentlig vanskeligt at afgøre, i hvis Inter- esse den og den Lægeattest er afgiven. Man kan sige, at den, der kræver en Lægeattest, skal betale den. Ja vel, men Arbejdsgiverne og Arbejderne ville saa i mange Tilfælde sige som saa: Vi kræve ikke nogen Lægeattest, for naar vi blot vente tilstrækkelig længe, bliver Arbejderforsik- ringsraadet nødt til at kræve den. Det vil sikkert ogsaa gaa saaledes, selv om Lægeattesten udelukkende er i Arbejds- giverens Interesse. Man bryder ved Æn- dringsforslaget tillige det Princip, som er gældende i Loven, og jeg skal ogsaa fra- raade dette Ændringsforslags Vedtagelse.

Jeg kommer saa til en anden Række Æn- dringsforslag, stillede af et Mindretal. Jeg skal søge saa hurtigt som muligt at gaa dem igennem. De ere jo ikke meget betydelige, krænke i og for sig ikke Lovens Princip, men jeg vil antage, at de fleste ville være ret unødvendige, og i alle Til- fælde vil det efter Mindretallets Mening være heldigst at vedtage Lovforslaget, som det foreligger. — Naar det i Ændringsfor- slaget under Nr. 2 hedder: „Dog skal Raadet drage Omsorg for, at Afgørelsen af dette Forhold træffes saa hurtigt, at Dagpengeydelsen ikke i noget Tilfælde ud- strækkes over et efter Omstændighederne rimeligt Tidsrum“, er dette jo meget ube- stemt. Hvad vil et „rimeligt Tidsrum“ sige? Det er ganske overladt til Raadet at afgøre dette. Bestemmelsen er saa ubestemt, at denne Ændring ikke forekom- mer mig at være nogen Nytte til. — Man har saa vidt muligt gennem den Maade, hvorpaa Loven af 1898 er gennemført, søgt at gøre til Praxis, at Arbejderen beholder Dagpengene, indtil han faar Inva- liditetssummen. Det mener jeg ogsaa er rigtigt, og derfor fraraader jeg ogsaa at vedtage anden Del af Ændringsforslaget, der berører dette Forhold. — Ændringsfor- slaget Nr. 3 gaar ud paa, at Arbejderen skal fremskaffe en Sygeseddel fra Lægen, naar han skal have sine Dagpenge, medens det i § 7, som Lovforslaget lyder, er Arbejds- giveren, der, hvis han vil have Lægeer- klæring, skal betale den. I § 7 staar der „Lægeerklæring“, i Ændringsforslaget „Sygeseddel“. Jeg ser nu ikke stor For- skel herpaa, „Lægeerklæring“ og „Syge- seddel“ er vel Hip som Hap. Og naar Mindretallet siger i sin Betænkning, at en saadan Sygeseddel vil ikke medføre nogen Udgift for den tilskadekomne, „thi for- mentlig vil ingen Læge af sin Patient for- lange særlig Betaling for en saa ringe Ulejlighed“, saa maa jeg sige, at er det Tilfældet, saa er der heller ingen Grund til at paalægge Arbejderen at fremskaffe en Sygeseddel, for naar denne ingen Ud- gift medfører, kan det jo ikke genere Ar- bejdsgiveren at fremskaffe den. Som Følge deraf forekommer det mig, at vi godt

Rettelse.

Sp. 1106, L. 27 f. o.: „Havneanlæg“, læs: „Mole- anlæg“.